

ПРОЛОГ

До загибелі!

Кільки часу провів великий Бурмоковт у неволі тієї крихітної скляної в'язниці Юні Керн? Йому було важко лічити роки в мерехтливій, сонній темряві, де не видно заходу сонця, не чути цокання годинника і не можна рахувати овечок. Але після того, як дурненькі, гидкі створіннячка ненароком розбили його Юні Керн, Бурмоковт утік зі своєї в'язниці.

Він укритися в горах і наладнався дуже довго відпочивати. Спати. Чекати, поки знову наллються силою його страхітливі кістки.

Раптом десь розбилосся скло.

Але то було не просте скло. І не ще один Юні Керн. Ні, десь далеко розсипалося на друзки могутнє чарівне дзеркало. Звук пролетів над усією

Країною Казок, наче швидка і гостра стріла. Цей звук налетів на спляче чудовисько високо в Темних горах. Він розбуркав, збудив його.

Бурмоковт заревів від обурення, бо прокинувся набагато раніше, ніж хотів. Навколо нього захиталися, увігнулися й розчахнулися дерева. Але вони хиталися, вгиналися й розчахувалися не ймовірно звичайним чином. Усе тут було надто глузде. Погане. Пласке. Вивернуте правильним боком назівні. І це було нестерпно.

Країна Казок побачить його гнів. Він покарає скелі, моря й саму землю за те, що вони не такі чудокрайні, як його рідна сторона.

Але спочатку Бурмоковт мусить попоїсти. Він дуже, дуже зголоднів.

РОЗДІЛ 1

НЕ ЗНАЄШ, ЩО РОБИТИ,
КРИЧИ!

Лізі Хартс, Чирвова Принцеса, донька Чирвової Королеви, наступниця трону Карткового палацу в Країні Чудес, капітан команди Школи казок із крокету і палка прихильниця їжаків, тримала в руці ножа. Ніж був не гострий, а ледве такий, з яким можна крикнути: «Відтяти йому масло!» Мабуть все-таки досить гострий, щоб використати його на маленькому чоловічкові з масла. Так, цим ножем вона змогла б відтяти голову крихітному масляному чоловічкові. Якби такі бували на світі.

— Тільки не кажи, що візьмеш ножа для масла, — сказала Дачес Свон, що вправлялась у піруетах по всій їхній кімнаті. Дачес, донька Королеви лебедів, танцювала завжди. Її пальчики на ногах витягалися навшпиньки навіть уві сні.

Ліззі запхнула ніж для масла до кишені своєї спідниці в червону й золоту клітинку і відчула, як її щоки залилися королівським червовим багрянцем. У Країні Чудес будь-хто зрозумів би, навіщо носити з собою ножа для масла — врешті-решт, там ніколи не знаєш, де те масло може тобі трапитися. Але що було звичайним у Країні Чудес, те рідко вважали за нормальне у Країні Казок. Ліззі часто почувалася збитою з пантелику, наче яйце, повне кажанів.

— Та ми ж *просто йдемо на природу*, заради всього казкового, — казала Дачес, роблячи пліє і вкладаючи до свого наплічника срібну тіару і прикрашену пір'ям сукню. — Хіба ти не знаєш, як збиратися на природу? — Дачес додала пару чорних атласних пуантів. — От я... — Дачес розповідала далі, але Ліззі вже не слухала. Мати навчала її, що Не Слухати — це дуже важливе вміння для королеви.

Рука Ліззі, що й досі лежала глибоко в кишені спідниці, тепер стискала безцінну колоду гральних карт. Мати дала їй Ліззі перед тим, як вона втекла з Країни Чудес разом із Кітті Чешир, Медлін Хеттер і ще кількома людьми. Ліззі витягла з колоди одну карту і прочитала карлючки, нашкрябані рукою матері.

♥

*Товорять хробаки бува,
та сенсу слухати нема
про «землю» їхню і «зерно».*